

זמני כניסת ויציאת השבת לפי אופק ירושלים ומעלה אדומים:

כניסת השבת 19:10

צאת השבת 20:21

ר"ת 21:18

שיר ליום השבת

מעשה בעשיר קפוץ יד ולב. בביתו רק שתי צלחות ושני ספלים, לו ולאשתו. יום אחד הודיעו חותניו שיבואו לביקור, אך אין כוס וצלחת עבורם!
 "אשאל כלים מגמ"ח" הרגיע את אשתו הבוכיה. גדש ארגז בכלי יוקרה מהגמ"ח והתחייב לשלם אם ישבר. שאל "כיצד אשא אותם?" ענוהו: "יוסף הסבל ישא זאת עבורך תמורת פרוטות".
 התחלחל לשמע ההוצאה הגדולה, אך מה יעשה? הלך לשוק ופגש בסבל.
 "עומד אתה מובטל", הוכיחו על פניו. "בגמ"ח פלוני יש ארגז. אם תישאו לביתי, אשיא לך שלוש עצות יקרות. בשליש הדרך אשמיעך את הראשונה, בשליש השני את השנייה, ובפתח ביתי את השלישית".
 אמר הסבל בלב: מי יודע-אולי עצותי טובות!
 התלווה אליו, נאנק בנשאו את הארגז והכילי פוסע מצדנות שמח על הפרוטות שסחך. הגיעו לשליש הדרך. "העצה הראשונה" אמר הכילי בזיחיות, "אל תתפתה להאמין - שהליכה ברגל דומה לנסיעה"...
 הסבל הגיב בדומיית מבוכה. מצחו נחרש קמטים. הגיעו לשליש השני. "הסכת ושמע", לחש הכילי, "לעולם אל תאמין - שהרעב דומה לשבעה!"...
 "הנה הגענו", אמר הכילי באושר, "אם תעלה את הארגז לקומה רביעית, אעניק לך את העצה השלישית". בכך יפרע את דמי הסבלות בשלימות!...
 בלא אומר ודברים החל הסבל לפסוע במעלה המדרגות העקלתוניות, קומה אחר קומה, עד שהגיע לקומה הרביעית כשהוא נושם ונושף, שטוף זיעה. מחה את מצחו הנוטף ואמר לקמצן "אל תסרח להשמיע באוזני את העצה השלישית. הבנתי את העיקרון, ואשמיענה אני, הסכת ושמע: לעולם אל תאמין - כי בארגז זה יש כלים שלמים". ובאומרו זאת שמט את הארגז מן המעקה, שארבע קומות גובהו...
 עד כאן אודות הקמצן שהגדיש את הסאה. ואנו עומדים ותוהים:
 כיצד הרשה הקמצן לעצמו להתעלל ברגשותיו של הסבל - כשארגזו בידיו?!
 אך עד שאנו תוהים עליו, נתנה על קורת, דתן ואבירים ומאתיים וחמישים ראשי העדה - כיצד מתחו את החבל, כיצד התגרו במשה רבינו, באהרון קדוש ד', וברצון הבורא יתברך שמו!
 ועד שאנו תוהים עליהם, נתנה על עצמינו! הרי גם אנו נתונים בידיו של הבורא יתברך. חיינו, בריאותנו, אושרנו - בידיו. משפחתנו, פרנסתנו וכבודנו - ממנו הם. איך לא נשאל את עצמנו: "על מי בטחת כי מרדת?!"...

מאורה של הפרשה

"אף לא אל ארץ זבת חלב ודבש הביאותנו"

האדמו"ר מגור ה'בית ישראל' זצ"ל סיפר, על תלמיד חכם וגביר שהיה בא תמיד לאדמו"ר 'שפת אמת', ואחר כך כשנפטר השפת אמת, ונתמנה בנו ה'אמרי אמת' לאדמו"ר, היה בא לשולחנו.
 פעם אחת נזדמן לו איזה מסחר לקנות יער והוא בא לשאול את פיו של ה'אמרי אמת' האם לבצע את העסקה. האדמו"ר יעץ לו שיקנה והוא עשה זאת, אך הפסיד מכך את כל כספו עד שהגיע לפשיטת רגל.
 כיון שכך הפסיק לבוא אל האדמו"ר ואמר בלב: אצל הרבי הקודם כל פעם שהייתי שואלו, עצתו היה מועילה לי. ואצל הרבי הזה כבר בשאלה הראשונה שפנית אליו - הפסדתי את כל כספי! אם כן אין זה רבי.
 בעודו חושב כך, היסב ה'אמרי אמת' פניו אליו ואמר לו: "איתא במדרש 'וקרח שפיקח היה מה ראה לשטות זו, אלא עינו הטעתו, ראה שלשלת גדולה עומדת הימנו, שמאל ששקול כמשה ואהרן'. ולכאורה משום כך הותר לקרח לחלוק על משה רבנו. אלא שכיון שראה קרח שהעצה שנתן משה לשלוח מרגלים לראות את הארץ לא הצליחה, עלה בלבו שהוא יכול לחלוק עליו, וכמו שאמרו 'אף לא אל ארץ זבת חלב ודבש הביאתנו', אם כן, רבי שנותן עצה שאינה עוזרת - אינו רבי".
 וסיים ה'בית ישראל' שבאמת לא היתה זאת עצה שאינה הוגנת, כי על ידי עצתו של ה'אמרי אמת' ניצל אותו אדם הוא וכל משפחתו מהמלחמה הנוראה, כי לאחר שנכנס לחובות עצומים עבור השטח שקנה, הוצרך לברוח עם כל משפחתו לארץ ישראל וניצלו מהמלחמה.

(לחזות בנעם ח')

"לא נעלה"

דתן ואבירים התריסו כלפי משה רבינו כשהזמנים אליו, אמרו "לא נעלה". ואכן, לא עלו - אלא ירדו חיים שאולה, הם וכל אשר להם. 'פיהם הכשילים', כתב רש"י. הם פתחו פה לצרה הנוראה. כי כוח הדיבור עצום לברכה; וחלילה, להיפך...
רבי מצליח מאזוז זצ"ל, היה נזהר שלא להוציא מפיו שום קללה או דיבור רע ח"ו. פעם הראהו בנו, **שהחיד"א** חיבר ס"ח חיבורים, כמנין שמו 'חיים'. שלושה לא נדפסו: 'אור הגנוז', 'העלם דבר', 'חדרי בטן'.
 אמר אביו: "שם הספר גרם שהאור נותר גנוז, הדבר נעלם, והספר ירד חדרי בטן". נזהר מאוד בדיבורו, נרבה בברכות ונתברך מפי עליון, ככתוב "ואברכה מברכריך". לא נוציא מפיו דיבור רע או מגונה. כי כל דיבור בורא מלאך. כל דיבור פועל! אשרי מי שדיבוריו נאים ובפיו דיבורי תורה ותפילה. ואוי למי שדיבוריו אינם כהוון!

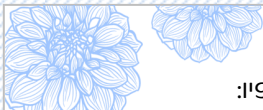
אין אדם יכול לזכות אלקים
 חסידים אלא אם יש בו
 האלול להיכנס מן החוץ.

מדוע יצא קורח לתרבות רעה? כיון שנקרא על שם רשע מאלופי עשיו, כנאמר: "אלוף קרח".
 מכאן ילמדו ההורים שקוראים שמות לילדיהם שיקראו להם שמות על שם צדיקים, ובכך הם משפיעים על ילדיהם קדושה וטהרה.
 (ילקוט יוסף)

בברכת שבת שלום!
 עריכה: משפחת שמעיה
 לע"נ אבינו
 הר"ר אילן סבב בן סניורה ז"ל

פטירת הצדיקים
 כ"ו בסיון - ר' יונתן בן עוזיאל
 כ"ז בסיון - ר' חנינא בן תרדיון, ר' מאיר איזנשטאט
 ל' בסיון - ר' שם טוב הכהן, ר' יום טוב ידיד הלוי, ר' שלמה קלוגר
 א' בסיון - יוסף הצדיק ע"ה, ר' משה נג'ארה (אב ר' ישראל)
 ב' בסיון - ר' נחמן מהורדנקה

נא לשמור על קדושת הגיליון, אין לעיין בזמן התפילה וקריאת התורה
הצלחה ברו"ב: יוזמת העלון - נעה שיר שלי. חש' יונה. חש' ג'בילי. **רפ"ש:** שלמה בן רינה משה מרדכי בן עדנה סולטן וב"ב. חיים דניאל בן שולה. דוד בן רעות. מיכל חיה בת רחל אפרת ביתיה בת צביה. תהילה בת שונמית. **זוג הגון:** חיים דניאל בן שולה. שרה בת אילה אורה שרה בת אסתר. אורית יהודית, יעקב משה, יוסף, דוד ויצחק בני מרים דבורה פנינה **לע"נ:** הגר"ע יוסף בן גורגיה זצ"ל. שמואל בן חנה נוסרת ז"ל. ברוך נאג"י בן נעמה ז"ל. חיה עדית בת מרגלית ז"ל. ברוחיה בת שושנה ז"ל. סניורה בת מתוקה ז"ל. מלכה בת רבקה ז"ל.

"דאגה על דבר החולף הוא שיגעון"

פירש רלב"ג על הפסוק: "כשיקרה שיהיה דאגה בלב איש, צריך להשתדל להכניע ולהשפיל הדאגה. כי אין בדאגה תועלת כלל, אך נזק... גם הדאגה לענין העתיד היא בלתי ראויה כי ראוי שיבטח האדם על ה' יתברך.

והנה יש דרך בזה, להעביר הדאגה, והוא שכאשר ייתן אל לבו דבר טוב ישכח הדאגה"

אין תועלת בדאגה, ויתרה מכך - יש בה נזק.

הדאגה על דבר חולף היא שיגעון. והדאגה על העתיד לא ראויה, כי על היהודי לבטוח בה' יתברך.

וכיצד יסלק את הדאגה מלבו? "ייתן אל לבו דבר טוב", כלומר - יתמקד במחשבות טובות, ויסיח את הדעת ממחשבות דאגה מזיקות.

בביתו של אחד הרבנים היה אגרטל קריסטל יוקרתי מאד. בני הבית נהרו מאד לשמור על אותו אגרטל, אך יום אחד נתקל אחד הילדים תוך כדי ריצה, באגרטל, וניפצו לרסיסים. אשתו של הרב הצטערה מאד על האגרטל היקר, וגערה בבן השנובב "כל כך הרבה פעמים הזהרתי אותך לא לרוץ ליד האגרטל. למה היית חייב להשתולל ככה?"

הרב, לעומתה, נשאר רגוע ושלו. שאלה אותו אשתו כיצד הוא מצליח לשמור על רגוע, והרב השיב:

"בואי ננסה לחשוב ביחד, מה יקרה בעוד שנה. אם עוד שנה מהיום אני אומר לך 'אשתי היקרה, את זוכרת את האגרטל, שנשבר לנו לפני שנה' את תזכרי בזה כמובן, אבל לא תכעסי ולא תצטערי, בוודאי לא כמו שאת מצטערת עכשיו. אם כן, אני מדמין זאת כבר עכשיו כאילו עברה שנה, וממילא כל הבעיה מתגמדת בעיני."

הדבר נכון לגבי מרבית האירועים וההתרחשויות.

הפסדנו כסף? נכשלנו במבחן? מישוהו פגע בנו? בעוד שנה ואפילו הרבה לפני כן, ההרגשה שלנו לגבי המקרה תהיה שונה לחלוטין. הוא לא ייראה לנו כל כך קריטי, מרגיז ומצער. חבל להשקיע דאגה בכל דבר חולף. זהו פשוט בזבז זמן. שהרי גם אם לא נעשה כלום בנידון, בעוד שנה (או חודש או יום) מצב הרוח שלנו ישתפר פלאים.

אם כן, "ייתן אל לבו דבר טוב". כדאי לחשוב על דברים טובים יותר, כדי לא ליפול כעת לעצבות או לדאגות.

בואו נביט בתקווה ובאמונה אל העתיד.

מעשה בבעל תשובה שהגיע אל רבו, כשסכום גדול של כסף בידו, ושאלתו בפיו: לפני מספר חודשים, כשטרם זכיתי לשוב בתשובה, שמעתי שרבים עומדים לטוס לצינו של צדיק מסוים הטמון בחוץ לארץ. בעוונותי, נרקמה בלבי מזימה זדונית. התכנית היתה, שאטוס עם הקבוצה הגדולה לקבר הצדיק, ובבוקר, כשכולם ילכו להתפלל שחרית במתחם הצינו, אעשה את עצמי כישן, וכשאשאר לבדי באכסניה, אוכל לגנוב את ממונם של האנשים, ירחם ה'.

ובכן, הגענו לצינו הקדוש, וכשכל בני החבורה יצאו להתפלל, נותרתי לבדי באכסניה. כשעמדתי לקום ולהתחיל במזימתי, הבחנתי לתדהמתי, שמאן-דהוא הקדים אותי... ראיתי למול עיני גוי מבני המקום, שאוסף לתוך תיקו את השטרות הרבים שהוטמנו באמתחות חברי. נותרתי ממיטתי ושאגתי בעוצמה לעבר האיש "אני מיד מזמין משטרה, כדאי לך לעזוב את התיק ולהסתלק מכאן..."

לא ניתן לתאר את גודל האימה והבהלה שנפלה על הגנב. הוא השליך מיידו את התיק הגדוש שטרות, ונס על נפשו. כעת, חשבתי בלבי, התמזל מזלי, כי זכיתי שעשו עבורי כמעט את כל העבודה, וכל שנותר לי הוא רק ליטול את התיק ולברוח עם השלל הרב.

אלא, שפתאום נפתחה הדלת, והופיעו כמה מבני החבורה, שקול זעקותי הגיע לאזנם. כשראו בחוץ את הגנב שנמלט, ואת תיק השטרות המושלך על הרצפה, הבינו היטב את שארע כאן. האנשים נפלו על צווארי והודי לי מקרב לב והרעיפו עלי ברכות ומתנות על שהצלתי את ממונם בתושייתי.

מאז אותו היום, בו ראיתי כיצד מן השמים מנעו ממני לבצע את זממי, התעוררו בקרבי רגשות חרטה ותשובה, עד שזכיתי בסיעתא דשמיא לשוב בתשובה שלמה.

ועתה, מנקרת השאלה בקרבי: מה עלי לעשות עם הממון שקיבלתי במתנה עבור הצלת כספם של האנשים, כאשר האמת היתה שכל כוונתי היתה להצילו לעצמי... האם זו 'מתנה בטעות' או שמא מאחר ועל כל פנים הצלת הממון היתה הודות למעשי, אוכל להחזיק במתנה לעצמי?

תשובת הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א:

כאשר יצא עוג מלך הבשן לקראת ישראל כדי להילחם בהם, אמר ה' יתברך למשה רבנו: "אל תירא אותו, כי בידך נתתי אותו ואת כל עמו". דהיינו, משה היה ירא להילחם בעוג, והוצרך הקב"ה להבטיחו שינצחו. ושואלת הגמרא, הרי סיחון - אחיו של עוג, שגם היה ענק וגיבור מטיל אימה - בא להילחם בישראל קודם לכן, וממנו לא היה משה ירא, ומדוע פחד משה מעוג?

משיבה הגמרא: משה לא היה ירא כלל מזרוע בשר ודם, אלא חשש שמא תעמוד לעוג הזכות של אברהם אבינו. שכן עוג הוא זה שבא לספר לאברהם כי לוט בן אחיו נלקח בשבי במלחמת המלכים. מזכות זו של מעשה החסד של עוג, היה ירא משה רבנו.

אלא, שבמדרש מבואר, שכוונתו האמתית של עוג היתה זדונית - הוא סיפר לאברהם אודות נפילת לוט בשבי, כדי שאברהם יצא למלחמה נגד ארבעת המלכים ויהרג, ואז ישא עוג את שרה אמנו! וכבר תמה בספר 'דעת זקנים': הלא כוונתו של עוג לרעה היתה, ואם כן ממה היה ירא משה רבנו? ותריך: כיון שהצלה באה על ידו של עוג, היה למשה לירוא ממנו, כמו שמצינו שבזכות ארבעים ושניים קורבנות שהקריב בלק, זכה ויצאה ממנו רות, אף על פי שלא נתכוון אלא לרעה, לקלל את ישראל! כעין זאת נוכל לומר גם במקרה שלנו: הגם שכוונתו של האיש היתה לרעה, מכל מקום, מחשבה רעה אינה מצטרפת למעשה. והיות ועצם המעשה הביא להצלת כספם של חבריו - וכבר למדנו שגם על מעשה שמצד עצמו הביא לטובה יש לאדם זכויות - ממילא יכול האיש להשאיר את המתנה בידו!

לפרוש כנפיים | הרב יעקב אריה

אתה מסוגל ליותר

האדמו"ר מצאנז צ"ל שרד את השואה האיומה, בה איבד את כל משפחתו. בחסדי ה' זכה להינצל מצפורני הנאצים ולעלות לארץ. הוא לא איבד תקווה ורקם את החזון מהתחלה, בעשר אצבעות. צעד אחר צעד הוא בנה הכל מחדש, והקים את חסידות צאנז המפוארת, תוך כדי מאמצים והשתדלות להגברת קול התורה והחסד בכל מקום.

העשייה המבורכת שלו התבטאה בתחומים מגוונים, אך שני מפעלי ענק שהקים בלטו במיוחד: הראשון היה המרכז הרפואי "לניאדו" שבעיר נתניה. בשפתים דולקות הסביר האדמו"ר: הנאצים לקחו חיים, ואני אתן חיים על ידי המרכז הרפואי הזה.

המפעל השני לא כלל בניה של ממש, אך דפים ואותיות הצטרפו בו לסולם רב קומות שמוצב ארצה, וראשו מגיע השמימה. זהו מפעל הש"ס, שמטרתו לחזק ולהרבות את לימוד התורה. מפעל זה מאפשר לכל החפצים בכך להיבחן אחת לחודש על שבעים דפי גמרא, ולקבל מלגה על מנת שיוכלו להמשיך לעסוק בתורה.

הנאצים גזלו חיים, ביאר האדמו"ר, ואני ארבה חיים על ידי ריבוי קול התורה בעולם, כמו שנאמר "מרבה תורה - מרבה חיים".

כששמעו זאת העסקנים נגשו לאדמו"ר ושאלו בתמיהה: "רבי, מדובר בכמות גדולה מאד של דפים, ואפילו גבוהה מדי! אין אפשרות ללמוד ולהיבחן כל חודש על שבעים דפים!".

השיב האדמו"ר: "לאחר שעברתי את השואה האיומה, אין אצלי מושג של 'אי אפשר'". הוא המשיך ותיאר כי לפני פרוץ המלחמה, בכל בוקר בדרכו לתפילה היה המשמש נושא עבורו את תיק התפילין כי משקלו היה כבד מדי עבור הרב החלוש. במלחמה נלקח האדמו"ר אל מחנה עבודה בו עבד בעבודת פרך, וסחב בכל יום כמה אבנים במשקל 100 ק"ג למרחק של שלושה קילומטרים!

"בכל אותו הזמן" נזכר האדמו"ר, "הייתי חושב על המשמש שאמר לי שאפילו את תיק התפילין אין ביכולתי להרים. לאחר שהסתיימה המלחמה ועמדתי בכל זה, הבנתי שאין דבר כזה 'אי אפשר'!". כל אחד מאתנו יכול להפיק מעצמו הרבה יותר ממה שנראה לעין. כל אדם נברא עם כוחות רבים הנמצאים בכת, והעבודה שלנו היא להוציא את הכוחות הללו אל הפועל.